

TMMOB

20 EKİM 2002'DE ANKARA'YI ÖZGÜRLEŞTİRDİ

TMMOB 20 Ekim 2002'de Ankara'yı bir kez daha özgürleştirdi. TMMOB'nin "Bağımsızlık, Demokrasi ve Barış için, Halkımızın insanca yaşaması için, Ülkemize, Mesleğimize Geleceğimize sahip çıkıyoruz!" mitingi 20 Ekim 2002 Pazar günü Ankara'da gerçekleştirildi. TMMOB birkez daha alana çıktı ve tarihsel görevlerinden birini daha gerçekleştirdi.

Neydi mitingün nedeni ve süreç nasıl işlemiştir?

Bilinen ya da anlaşılamayan nedenlerle TBMM Ağustos başlarında bir erken seçim kararı aldı. Açmazlarından kurtulamayan siyasal iktidar ve ülkeyi yönetmeye çalışanlar meclisi yeniden şekillenebilir karar verdiler.

Gene herkes bir oldu bitti ile karşı karşıya idi.

İşte o ortamda ve hemen o günlerde TMMOB gönüllüleri şöyle söylüyorlardı:

"Şimdi tam sırasıdır.

Ülke eğer siyaset yapıyor deniliyorsa, siyasetin en yoğun yaşandığı günleri yaşıyor. Herkes ve her kesim artık "seçim" konuşuyor. Yapılan anket sonuçlarında da doğal ki, kararsızlar "en çok" durumda. Belki de henüz ikna edilemeyenler ya da kandırılmayanlar bunlar.

Yaşanılanlar ortada. Ülke insanının durumu ortada. Ülkenin durumu ortada. Emeklin ve halkın durumu ortada. Bizim de durumumuz ortada.

Soru: "Bireylerin ne yapacağı" değil?

Soru: "Oda ve Birlik ne yapmalı?" sorusudur.

Şimdi tam sırasıdır.

Önce yapılan bir talebin kabul edilmesi için ikna tartışmaları içine girilmelidir. Ülkede sıcak siyaset nedeniyle bu süreç çok kısa olacaktır. Edilmesi gerekenler kolaylıkla ikna olacaktırlar.

Sonra iki ay boyunca örgüt üye ilişkisi ülkenin örgütlü olunan her noktasında Odalarında, Şubelerinde, İl, İlçe Temsilciliklerinde, İKK'larında, İşyeri temsilciliklerinde, İşyerlerinde canlı tutulmalıdır. Tartışmalar örgütlenmelidir. Sözler dinlenilmeli ve sözler söylenmelidir. Konu başlığı doğal ki açıktır. "TMMOB ve Seçimlerdeki Tavrımız"

Sonra ne söyleyeceğimizi, ortak mutabakatlarımız belirlenmeli ve kesinleştirilmelidir.

Sonra bir Ekim sabahı, bir Ankara sonbaharı sabahında Ankara'da, ALAN'da Oda ve Birlik gönüllüleri, yöneticileri ve örgütlü üyeleri buluşmalıdır.

Kimlerin seçilmesini istediğimiz, ya da belki daha doğrusu kimlere oy vermeyeceğimiz TMMOB'nin tüm geçmiş birikimleri ve yapacağımız tartışmalarla ortaya koyacağımız şekilde ve hep birlikte ALAN'da söylenmelidir.

Şimdi bu işi örgütlemenin tam sırasıdır.

Karşı çıkabileceklere, topu taca atmak isteyenlere 28 Temmuz – Sen yoktun bir eksiktik hatırlatılmalıdır. Onlar da anlayacaklardır.”

Bu görüşler TMMOB Danışma Kurulunda da çok sayıda katılımcı tarafından dile getirildi. Danışma Kurulu eğilimini dikkate alan TMMOB Yönetim Kurulu, Danışma Kurulu toplantısı sonrasında aldığı kararda şöyle söylüyordu:

“14 Eylül 2002 günü yapılan TMMOB 37. Dönem I. Danışma Kurulunun eğilimi de dikkate alınarak, seçim ortamında emekten yana politikaları yaşama geçirecek siyasi iradenin oluşması, iktidara taşınması ve TMMOB'nin kendi uzmanlık alanlarındaki politikalarıyla, bağımsızlık-demokrasi ve barıştan yana politika önerileriyle müdahale etme amacıyla; bölgelerde toplantılar düzenlenmesine ve Ekim ayının ikinci yarısında Ankara'da bir miting yapılmasına karar verildi.”

Sonrası çabuk geldi.

Tüm ülkede 29 noktada “Mühendisler Mimarlar Türkiye'nin geleceğini tartışıyor” adı altında yüzlerce TMMOB üyesinin katıldığı bölge toplantıları düzenlendi ve sonunda 20 Ekim'de TMMOB Ankara'yı bir kez daha özgürleştirdi. Türkiye'nin dört bir yerinden gelen TMMOB gönülleri, mimarlar mühendisler coşkusuyla Ankara buluşmasını gerçekleştirdi. Bölge toplantılarında söylenenler ve TMMOB'nin tüm geçmiş birikimlerinden süzülen görüşler ALAN'da bir kez daha dile getirildi.

Odamız da Yöneticileri ile, Üyeleri ile, Çalışanları ile omuz omuza alanda yerini aldı ve coşkuya ortak oldu. Oda Yönetim Kurulumuz şimdi alandaki katılımın yarısını oluşturan bir Odanın yöneticisi olmaktan onur duymaktadır.

Bu duruşu önerenlerin, bu çalışmanın yapılmasına karar alanların, bu çalışmaya bölge toplantılarında ya da alanda katılanların ellerine, dillerine, ayaklarına ve en önemlisi yüreklerine sağlık olsun.

20 Ekim Pazar günü Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'ya gelerek Abdi İpekçi Parkı'nda toplanan mühendis, mimar ve şehir plancıları ABD'nin çıkarları için savaşmayacaklarını ve IMF partilerine oy vermeyeceklerini ifade ettiler. “Ülkemize, mesleğimize, geleceğimize sahip çıkıyoruz” diyen TMMOB üyeleri seslerini barış ve demokrasi için yükselttiler.

20 Ekim 2002 TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Kaya Güvenç'in Miting Konuşması

Sevgili konuklarımız,

Emek Platformunu oluşturan örgütlerin sevgili başkanları ve yöneticileri,

Demokratik kitle örgütlerinin sevgili başkanları ve yöneticileri,

Siyasi partilerin sevgili temsilcileri,

Alanları özgürleştiren sevgili kamu çalışanları,

Sevgili basın mensupları,

Türkiye'nin dört bir yanından gelen sevgili mühendis ve mimar arkadaşlarım,

İnsanı dışlayan düzenlere karşı mücadelemizi bu alanda sürdürmek için bir araya geldik,

İsteklerimizi kulakları emekten yana politikalara kapalı olanlara duyurmak için bir araya geldik,

Birlikte mücadele etmenin onurunu, heyecanını, coşkusunu yaşamak için bir araya geldik,

Sizleri TMMOB Yönetim Kurulu adına sevgilerimle, saygılarımla selamlıyorum. Hoş geldiniz.

Bugün bu alanın dışında çok sayıda alanda toplantı yapılıyor. Partiler seçim çalışmaları yapıyorlar. Ama ne hazindir ki bu alanların büyük çoğunluğundan bu dönemde çıkması gereken sesler çıkmıyor.

“Savaşa Hayır” seslerini duymuyoruz.

Tam tersine, bu alanların çoğunda ya savaş kışkırtıcılığı yapılıyor, ya da savaş konusunda susuluyor.

Oysa, ABD hazırlık yapıyor. Silah yığıyor. Diplomasi kulislerinde pazarlıklarını sürdürüyor. Karar almıştır: öncelikle petrol yatakları üzerindeki denetimini pekiştirecektir. Karar almıştır: on binlerce insan petrol tekellerinin karları uğruna katledilebilecektir. Karar almıştır: 355 milyar dolarlık savunma bütçesinden silah tekellerine pay dağıtmak için, dünyanın bu kez de bu bölgesi ateş içinde bırakılacaktır. Emperyalizm, Filistin halkı için olduğu gibi, Afganistan halkı için olduğu gibi, Irak halkı için de bir kez daha kıyım kararı vermiştir.

Bu saldırının haklı hiç bir yanı yoktur. Bu saldırı emperyalizmin yeni bir insanlık suçu olacaktır. Bölgemizdeki halklar arasında yeni gerginlik tohumları ekilecektir. İşgal, ilhak gibi düşüncelerle şoven milliyetçi akımlara zemin hazırlanacaktır. Ülkemiz ABD üsleri nedeniyle doğrudan hedef durumuna gelecektir. Haklarımız kısıtlanacak, zaten kit olan kaynaklarımız yine heba edilecektir. İşsizlik ve yoksulluk içinde olan emekçi halkımızın sorunları daha da ağırlaşacaktır. Körfez Krizinde yaşananlar, bu

kez daha büyük ölçüde yaşanacaktır. Bir koyup üç alma zihniyetinin neden olduğu yüz milyar dolarlık zarara, yenileri eklenecektir.

Bu saldırıda mağdur olanlar yine bizler olacağız. Bu saldırıya dur diyecek olan da bizler olmak zorundayız. Emperyalizmin sözcülerinden, temsilcilerinden bir şey beklemiyoruz. Bu saldırıya da bu ülkenin çalışanları karşı çıkacaktır. Savaş çığırtkanlarına izin vermeyecektir. Biz insanız. Biz emekçiyiz. Biz yaşamaktan, üretmekten ve hakça paylaşmaktan yanayız. Biz dostça bir arada olmaktan yanayız. Biz halkların kardeşliğinden yanayız. Şimdi buradan seçim meydanlarına sesleniyoruz: sizler, iktidara talip olanlar, susmayın, siz de bizlerle birlikte “Savaşa Hayır” deyin. “İktidara gelirim üleri kullandırmayacağım” deyin. “Irak rejiminin kendi halkına çektiği acılar, hiç kimseye askeri güç kullanma hakkını vermez” deyin. “Savaş suçuna ortak olmayacağım” deyin. Ve dediğinizi de yapın!

Sevgili konuklarımız, sevgili arkadaşlarım,

Evet, bugün seçim alanlarının çoğunda beklediğimiz sesleri duymuyoruz. “IMF Politikalarına Hayır” seslerini de duymuyoruz. Tam tersine, bu alanların çoğunda IMF politikaları savunuluyor.

Oysa, hala devam eden büyük krizin ortaya çıkmasından bu yana daha iki yıl geçmedi. O günleri unutturmak isteyenler var. “Ne yapalım oldu bir kez, şimdi biz ileriye bakalım diyenler” var. Onlara inat biz anımsayalım: bir yanda tekeli sermaye çevreleri “sorun temel politika sorunu değil, uygulama ve iyi yönetim sorunudur” diyordu; diğer yanda ise bu ülkenin büyük çoğunluğunu oluşturan emekçiler, yani işçiler, yani köylüler, yani kamu çalışanları, hatta esnaf ve sanatkarlarla kimi reel sektör çevreleri “sorun dışa bağımlı politikalar, AB destekli IMF, Dünya Bankası politikalarıdır” diyordu. Bu alanlar, salonlar “kahrolsun IMF, bağımsız demokratik Türkiye” sloganlarıyla doluyordu. Şimdi seçim alanlarının çoğunda bu sesler duyulmuyor. Şimdi seçim alanlarında “IMF politikalarını en iyi ben uyguladım” diyenlerin sesleri duyuluyor. Dün yaptıklarının bugün tersini söyleyenler, suçu geçmiş hükümetlere yıkanlar, “koalisyonlarla olmuyor ki” diyenler ilginç bir tablo oluşturuyor. Her seçimde olduğu gibi, bu seçimde de bol desteksiz vaatler yapılıyor: kimileri işsizliği kaldırıyor, kimileri alt yapıyı tamamlıyor, kimileri yüksek öğretim kapasitesini ikiye katlıyor, kimileri çalışanların ve emeklilerin ücretlerini yoksulluk düzeyinin üstüne çıkarıyor.

Sadece iki yıl içinde kriz nedeniyle işsizler ordusuna katılmış ve aralarında yüz bine yakın mühendis ve mimarın da yer aldığı iki milyon işsize istihdam sağlamak için en az yüz yirmi milyar dolar gerekiyor. Her yıl mezun olan yirmi bini aşkın mühendis ve mimara istihdam alanı yaratmak için en az on milyar dolar yatırım yapmak gerekiyor. Oysa öte yandan yürürlükte olan IMF programlarına göre de “bütçe faiz dışı fazla verecek”. Yani yatırım yapılmayacak, yani sosyal amaçlı devlet harcamaları kısıllacak, halkın ekmeğinden, sağlığından, eğitiminden, emekli ücretinden tasarruf edilen her lira, borçları ve borç faizlerini ödemek için kullanılacak. O zaman bu vaatler nasıl yerine getirilecek?

Aslında bu söylenenleri yapmak mümkündür. Uluslararası sermayenin yıllardır doğrudan ya da IMF, Dünya Bankası, DTÖ vb. örgütler aracılığıyla belirlediği politikaların kısıllanarak bırakılarak üretimden koparılan, ekonomik bunalımlara sürüklenen ülkemizin, işsizlik ve yoksulluk koşullarına mahkum edilen halkımızın, tüm bu sorunların üstesinden gelecek kaynakları ve birikimi vardır. Ama önce dışa bağımlı, teslimiyet politikalarını reddetmek gerekiyor. Bu politikalarla rant sağlayan yerli-yabancı sermaye kesimlerinin iktidar olmamasını sağlamak gerekiyor. Emekten yana olmak gerekiyor. Emekten yana olan partilerimiz vardır ve bu söylediklerimizi o partiler de söylüyorlar. Diğerlerine gelince ... Vaatlerini gerçekleştirmek gibi bir niyetleri varsa gerçeğe parmak bassınlar. Şimdi buradan o seçim meydanlarına sesleniyoruz: gelin, yaratılan değerlerin gerçek sahiplerinin söyledikleri gibi, sizler de “IMF politikalarına hayır” deyin. “İktidara gelirim dışa bağımlı politikaları reddedeceğim” deyin. “Üretmek için, ranta karşı çıkmak için, hakça paylaşmak için borçları erteleyeceğim” deyin. “Sosyal devletin gereklerini yerine getireceğim” deyin. Ve dediğinizi de yapın!

Sevgili konuklarımız, sevgili arkadaşlarım,

Mühendislerin, mimarların ve şehir plancılarının eğitiminden istihdamına, meslek uygulama alanlarından, ekonomik, demokratik ve sosyal haklarına kadar temel sorunlarının, ülkemizin koşullarından ve uygulanan politikalarla kaynaklanmaktadır.

Yüz bin mühendis ve mimarımızın işsiz kalması, on milyar doların sokağa atılması ile eş anlamlıdır. Sayımız fazla olduğu için değil: aslında mühendislerimizin ve mimarlarımızın toplam nüfusa oranı, gelişmiş ülkelerin altındadır. Fark ülkemizin teknolojik düzeyinin geri kalmış olmasındadır. Bizim mesleğimiz her geçen gün daha çok araştırma - geliştirmeye, daha çok inovatif etkinliklere kayıyor. Ama, borç faizi ödemekten, yolsuzluklara para yetiştirmekten, iktidarlar ne üretime yatırım yapıyorlar, ne araştırmaya kaynak ayırıyorlar, ne de teknolojik düzeyi yükseltiyorlar. Bu koşullar nedeniyle, işsiz meslek mensubu sayısı çığı gibi büyüyor. İş bulabilen meslektaşlarımızın büyük çoğunluğu yoksulluk ücretlerinin altında ücretler alıyorlar. Eşit işe eşit ücret ilkesi ayaklar altına alınıyor.

İş bulamayan, yaptığı işte mesleki tatmini olamayan, gelir düzeyini yükseltme umudu kalmayan meslektaşlarımızın bir bölümü, eğitimleriyle, birikimleriyle ülkemizi terk ediyorlar. Beyin göçü yoksul ülkelere zengin ülkelere yeni bir kaynak transferi anlamını taşıyor. Mühendislerin, mimarların ve şehir plancılarının hak arayışları da, meşru talepleri de mesleki sorunlarının çözümüne ilişkin girişimleri de siyasi iradeyi aşmıyor.

Diğer emekçilerin olduğu gibi, bizim sorunlarımızın çözümü de üretimden, kalkınmadan, istihdamdan, hakça paylaşımından geçiyor. Siyasi iradeden, siyasi iktidardan geçiyor.

Bu söylediklerimizi, milletvekili adayı olan bine yakın mühendis ve mimar meslektaşımızın da duyduklarına inanıyorum.

Sevgili konuklarımız, sevgili arkadaşlarım,

ABD'nin Irak'a saldırı tehdidinin, AB üyelik sürecinin, IMF programının yeniden tıkanma sürecine girmiş olmasının kesiştiği bir ortamda erken seçim kararı alınmıştır. Seçim yasası ve siyasi partiler yasası demokratikleştirilmeden, seçime katılanların eşit yararlanacakları ortamlar ve olanaklar yaratılmadan, Türkiye, hazırlıksız, baskın ve hatta yasaklı bir seçime sürüklenmiştir. Halkımızın sorgulama olanaklarının sınırlı olduğu bu ortamda halkımız tekeli medyanın yönlendirmesiyle karşı karşıya bırakılmıştır. Sayısı küçümsenmeyecek bir emekçi seçmen kitlesi bu koşullarda seçimlerle ilgisiz kalmayı yeğlemiştir.

Emekçi sınıfların seçimlere "bir şey değişmez" anlayışıyla uzak kalmaları kabul edilemez. Evet, herkes biliyor ki uluslar arası sermayeye teslim olan partilerin programları arasındaki farklar önemli değildir. Bu partiler iktidar olduklarında, zaten kendi programlarını değil, uluslararası sermayenin programını uygulayacaklardır. O halde, öncelikli sorun, emekten yana, Emek Platformu Programının ilkelerini temel alan politikaları siyasi iradeye dönüştürmek için mücadele etmektir. Ve bu mücadele ne seçim ortamlarıyla sınırlıdır, ne de duraksama kabul eder.

İşte bu nedenlerle seçimlere kendi meslek alanlarımızdaki görüşlerimizi, bağımsızlıktan, demokrasiden, barıştan yana tercihlerimizi üyelerimizle, kamu oyu ile, seçmenlerle paylaşarak müdahale etme kararı aldık. Aynı nedenle örgütümüzde bölge toplantıları ve bu mitingi düzenleme kararı aldık.

TMMOB olarak diyoruz ki:

Türkiye bölge ülkeleriyle, bütün bölge halklarının refahını temel alacak, dostluk ve kardeşliğini pekiştirecek, dayanışmayı sağlayacak politikaları öne çıkarmalı, emperyalizmin bölgeye müdahalesine izin vermemelidir. Yabancı üsler kapatılmalıdır. Bölgemiz bir barış ve refah bölgesi olmalıdır. Bağımsız, demokratik, laik ve sosyal hukuk devletinin gerçekleşmesi için öncelikle 1982 Anayasası yürürlükten kaldırılmalıdır. Bunun yerine, demokratik katılımı, çağdaş, çoğulcu, laik, halkımızın çıkarlarını gözetken, devleti değil insanı öne çıkaran, insan haklarına dayanan, hak ve özgürlükler temelinde yeni bir Anayasa hazırlanmalıdır.

Yasalardaki anti-demokratik hükümler ayıklanmalı, demokratikleşmeye katkı sağlayacak yeni yasalar çıkarılmalıdır. Uygulamaların demokratik bir anlayışla gerçekleştirilmesi sağlanmalıdır. İşkence önlenmeli, cezaevlerinde insan onuruna uygun düzenlemeler yapılmalıdır. Hukukun üstünlüğü ve yargı bağımsızlığı sağlanmalı, yargı kararları eksiksiz ve zamanında uygulanmalıdır. Yargı ve adalet hizmetleri yeniden düzenlenmelidir.

Örgütlenmenin ve hak arama yollarının önündeki tüm engeller kaldırılmalı, her alanda grevli ve toplu sözleşmeli sendikal haklar yasal güvenceye alınmalıdır.

Kürt sorunu siyasal çözüme kavuşturularak sağlanan barış ortamı kalıcı hale getirilmeli, barış ve dostluk pekiştirilmeli, eski yerleşim yerlerine dönüş sağlanmalıdır.

Ulusal bilim ve teknoloji politikaları temelinde insan ve doğal kaynaklarımızı üretime yönlendirecek, bir kalkınma stratejisi benimsenmelidir. Bilim ve teknolojide yetkinleşme ve bunu toplumsal ve ekonomik faydaya dönüştürme istemiyle, sistemik bütünlük, siyasi kararlılık ve süreklilik sağlanmalıdır. Teknoloji öngörü çalışmaları hızlandırılmalıdır.

Rant ekonomisinin yerine, planlı, üretim ve istihdama, dengeli kalkınmaya dayalı bir ekonomik anlayış benimsenmelidir.

Temel mal ve hizmetlerden herkesin eşit yararlanabileceği bir yapı oluşturulmalıdır.

İç ve dış borçlar yeniden takvime bağlanmalıdır.

Özelleştirmeler durdurulmalıdır; özelleştirilen kuruluşlar kamulaştırılmalıdır; özelleştirme sürecinde parçalanmış kurumlar yeniden birleştirilmelidir; kamusal alan titizlikle korunmalıdır. Kamu kuruluşları, halkımıza daha iyi hizmet vermek amacıyla geliştirilmelidir. Kamu kaynakları üretime, yatırıma, istihdama ve sosyal devlet harcamalarına yönlendirilmelidir. Kamu girişimciliğinin önündeki engeller kaldırılmalıdır.

Bütün sektörlerde ulusal politikalar ve stratejik planlar belirlenmelidir.

İnsandan, emekten ve yaşama çevresinden yana bir üretim ve sanayileşme politikası, toplumsal bir proje çerçevesinde tüm ilişkiler yeniden düzenlenerek ele alınmalıdır.

Tarımda destekleme kurumları korunmalı, kırsal alanın ve tarımın kalkınması için, en önemli çözüm yolunun üreticinin örgütlenmesinden geçtiği göz ardı edilmemeli, topraklarımızın kullanım planlaması yapılmalıdır. Bütün alanlarda olduğu gibi tarımda da araştırma ve geliştirmeye kaynak ayrılmalıdır.

Doğal kaynaklarımızın tasarruf hakkı kamuda olmalıdır. Kamu, bu kaynakların halkımızın ve insanlığın hizmetine nasıl sunulacağına karar verme yetkisini korumalıdır.

Enerji sektöründeki tüm imtiyazlar iptal edilmelidir. Bu imtiyazları vermek için oluşturulan kurullar dağıtılmalıdır. Enerjiyi ucuz üretilebildiğimiz ölçüde sanayi ürünlerimizin rekabet şansını arttırabileceğimiz unutulmamalıdır.

Kentlerimiz, ulusal, bölgesel ve yerel ölçekteki planlamalarla bilime ve tekniğe dayalı, doğal ve kültürel varlıklarımızı koruyacak bir anlayışla ele alınmalıdır.

Kamu arazileri bütçe açıklarını kapatmak için kaynak paketi adı altında satılmamalı; yurttaşlarımızın eşit yararlandırılacağı düzenlemeler için kamu elinde tutulmalıdır.

Ulaştırma sektörü, toplu taşımacılığa yönlendirilmeli, demiryolu ve denizyolu ağırlıklı bir yapılanma sağlanmalıdır. Sağlıklı bir çevrede yaşama hakkı hayata geçirilmelidir.

Eğitim, yaşamın her alanında bir bütün olarak ele alınıp halkımızın çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlenmelidir.

Üniversitelerde bilimsel ve yönetsel özerklik sağlanmalı, eğitim her kademedede eşitlikçi ve parasız olmalıdır.
Bütün bunları gerçekleştirmenin ön koşulu olarak, IMF, Dünya Bankası vb. tarafından dayatılan dışa bağımlı ve AB destekli politikaların uygulanmasından zaman yitirilmeden vazgeçilmelidir.

ŞİMDİ ÜLKEMİZİ SAVAŞA SUÇ ORTAĞI YAPMAYA ÇALIŞAN, HALKIMIZIN İSTEKLERİNİ YOK SAYARAK İMF BUYRUKLARIYLA ÜRETİM EKONOMİSİNİN YERİNE RANT EKONOMİSİNİ HAYATA GEÇİREREK BÜTÜN EMEKÇİLERİ, BİZLERİ İŞSİZLİĞE VE YOKSULLUĞA MAHKUM EDEN, KENDİMİZİN VE ÇOCUKLARIMIZIN GELECEĞİNİ ULUSLARARASI SERMAYEYE İPOTEK EDEN, SİYASAL İKTİDARLARDAN, PROGRAMLARDAN, ANLAYIŞLARDAN VE SİYASETÇİLERDEN HESAP SORMA ZAMANIDIR ÇÖZÜM IMF PROGRAMLARINDA DEĞİL, EMEK PLATFORMU ROGRAMINDADIR

**İŞSİZLİK VE YOKSULLUK KADER DEĞİLDİR
BAŞKA BİR TÜRKİYE MÜMKÜNDÜR**

BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK, BARIŞ İÇİNDE, ÜRETEEN, SANAYİLEŞEN VE HAKÇA PAYLAŞAN BİR TÜRKİYE YARATABİLİRİZ

SÖZÜMÜZ VAR, ÇOCUKLARIMIZA ONURLU BİR GELECEK BIRAKACAĞIZ
ÜRETİMDEN KOPARILAN, İŞSİZ BIRAKILAN ARKADAŞLARIMIZIN ÇALIŞMA HAKLARI İÇİN
MESLEKTAŞLARIMIZIN VE TÜM ÇALIŞANLARIN ÖZLÜK HAKLARINI İNSANCA YAŞAMAYA ELVERİŞLİ BİR DÜZEYE
ÇIKARMAK İÇİN,
HALKIMIZIN İNSANCA YAŞAMASI İÇİN,
BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE BARIŞ İÇİN
ÜLKEMİZE, MESLEĞİMİZE, GELECEĞİMİZE
SAHİP ÇIKIYORUZ

**SAVAŞA HAYIR
YAŞASIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE**